

Słowo wstępne

W dotychczasowych tomach „Nowej Kodyfikacji Prawa Karnego” znalazły się opracowania i analizy, w ramach których zgłaszano wiele uwag pod adresem obowiązujących kodeksów i innych szczegółowych rozwiązań z obszaru szeroko rozumianego prawa karnego. Należy podkreślić, że uwagi te podzielili wybitni twórcy podręczników, komentarzy i innych znaczących publikacji. Sądzę więc, że publikacja ta, tak jak poprzednie, spotka się z życzliwym przyjęciem, zwłaszcza wśród dotychczasowych jej odbiorców, którymi są nie tylko pracownicy nauki, lecz także praktycy i studenci.

Niniejszy tom jest swoistym pokłosiem odbywającej się w ostatnim czasie w naszym kraju dyskusji dotyczącej zmian w zakresie kar izolacyjnych. Kary i środki o charakterze pośrednim, mieszczące się między karą grzywny a karą pozbawienia wolności, to niezwykle ważny fragment polityki karnej, zwłaszcza w perspektywie znaczącej redukcji możliwości stosowania kar z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Szczególne miejsce wśród tych środków ma kara ograniczenia wolności. Kara ta od początku swojego istnienia, czyli od kodyfikacji karnej z 1969 r., traktowana była w założeniu jako ważny element polityki karnej. Miała stanowić jeden z podstawowych środków reakcji na drobną i średnią przestępczość. Niestety przez cały ten okres jej udział w strukturze skazań był i jest rozczarowujący. Treść tej sankcji stała się przedmiotem zasadniczej reorganizacji dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy — Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw. Bardzo rozbudowana formuła kary ograniczenia wolności, przyjęta wskazaną nowelizacją, ma już niestety charakter historyczny, gdyż obowiązywała jedynie do dnia 15 kwietnia 2016 r. Ustawodawca bardzo szybko zdecydował się na kolejną modyfikację kary ograniczenia wolno-

ści. Tempo tych zmian jest tak duże, że stanowi już samo w sobie swoiste wyzwanie dla praktyków i dogmatyków, co znajduje wyraz w kierowanych do czytelników opracowaniach.

dr hab. Tomasz Kalisz, prof. nadzw. UW